

برخورد خشونت آمیز در روز جهانی کارگر با کارگران در سنندج

کیواندخت قهاری

یازدهم اردیبهشت ماه هشتاد و شش

تجمع کارگران در برابر مجلس در سال ۸۵

در روز اول ماه مه (یازدهم اردیبهشت)، روز جهانی کارگر، تجمع کارگران و خانواده‌های آنان در برابر اداره کار سنندج با خشونت ماموران امنیتی و انتظامی مواجه شد. در آن میان چند نفر از فعالان حقوق کارگری را دستگیر کردند.

بهزاد سهرابی، کارگر اخراجی شرکت ریسندگی پرریس سنندج و از فعالان حقوق کارگری در کردستان در تجمع

سنندج و از فعالان حقوق کارگری در کردستان در تجمع امروز کارگران حضور داشته و به پرسشهایی در این رابطه پاسخ گفته است.

آقای سهرابی، مطلع شدیم که امروز کارگران و خانواده‌های آنها در سنندج تجمعی داشتند و این تجمع با خشونت ماموران دولت مواجه شد. لطفاً برای ما در مورد این تجمع توضیحی بدهید. تجمع‌کنندگان چه تعداد بودند و کجا جمع شده بودند؟

طبق برنامه پیش‌بینی شده که از طرف تشکلهای به اسم "اتحادیه سراسری کارگران بیکار استان کردستان" و "کمیته هماهنگی جهت ایجاد تشکل کارگری" و جمعی از فعالان و کارگران شهر سنندج بر اساس روال گذشته و سنتی که در ایران هم هست برای برگزاری روز جهانی کارگر، در آخرین جلسه تصمیم گرفته شد و محلی را در شهر سنندج تعیین کردند به اسم روابط کار که در منطقه چهارراه سفری سنندج است. طبق همان فراخوان ساعت ۱۰ که قرار بود کلیه کارگران در آنجا جمع بشوند، حدود یک ربع به ۱۰ که ما در آنجا که تعیین کرده بودیم جمع شدیم، ماموران زیادی از لباس شخصی و پلیس و نیروهای امنیتی آنجا آمده بودند، قبل از اینکه کارگران بتوانند جمع شوند. به هر حال ما توانستیم از آن صف رد شویم. حدود ۴۰۰ تا ۵۰۰ کارگر جلوی روابط کار تجمع کردند. ما پلاکاردهایی مبنی بر "کارگران جهان متحد شوید"، "ما خواستار آزادی بی‌قید و شرط محمود صالحی هستیم" و چند شعار دیگر داشتیم. پلیسها آمدند و پلاکاردها را از دست ما درآوردند، اما با مقاومت کارگران مواجه شدند. پیش از آن که به ما حمله کنند، قطعنامه‌ای را که از پیش تنظیم شده بود قرائت کردیم. پس از آن، پلیس و نیروهای لباس شخصی آمدند و می‌خواستند ما را متفرق کنند. اما کارگران در آنجا دفاع جانانه‌ای کردند.

چه عده را دستگیر کرده‌اند؟

طبق آخرین اطلاعاتی که من جمع‌آوری کرده‌ام، منتهی هنوز کامل نیست، می‌گویند که کلا ۱۰ تا ۱۵ نفر دستگیر شده‌اند. اسامی‌ای که به من داده شده، یکی محمد کنانواز، ثالث گویلیان که مکانیک است، صدیق کریمی از اعضای اتحادیه کارگران اخراجی بیکار است و اقبال لطیفی از کارگران اخراجی نساجی کردستان است. چند نفر دانشجو هم که گویا از شهرستان آمده بودند به اینجا و عکس و فیلم هم می‌گرفتند، گویا آنها را هم دستگیر کرده‌اند. منتهی این چهار اسم را ما فعلا داریم. اینها هم به احتمال ۹۰ درصد، طبق آخرین اخباری که به من رسیده است، در حفاظت اطلاعات نیروی انتظامی هستند و تا بحال هم هیچگونه خبری به خانواده‌شان نرسیده که اینها را دستگیر کرده‌اند یا نه. خانواده‌هایشان رفته‌اند جلوی همان مقری که در خیابان شامان سنندج است تا راجع به دستگیری بچه‌هایشان سوال کنند.

خواست کارگران چه بوده؟ امروز چه خواستهایی را بیان کرده‌اند؟

اساس این بود که امروز که روز جهانی کارگر است، باید بتوانیم این روز را برگزار کنیم. دوم اینکه خواست ایجاد تشکلهای کارگری مستقل بوده که چند سالی است در دستور کار فعالین در ایران قرار گرفته است. آزادی بی‌قید و شرط محمود صالحی بوده، پشتیبانی کردن از کلیه حرکت‌های اعتراضی زنان، دانشجویان و معلمان و خواست آزادی بی‌قید و شرط کلیه فعالین معترض که در چند ماه گذشته در حرکت‌های اعتراضی معلمان دستگیر شده‌اند. در ضمن الان با موبایل من تماس گرفتند و گفتند که آقای ابوبکر فتنی را هم دستگیر کرده‌اند که یکی از کارگران اخراجی نساجی شینبافت در سنندج است. بدین ترتیب ما اسامی‌ای داریم از کسانی که برگزارکننده مراسم بوده و دستگیر شده‌اند.

مراسم به چه طریق به پایان رسید؟

در دقایق آخر که بچه‌ها را می‌گرفتند، من هم تقلا می‌کردم تا آنها را از زیر حمله درآورم. یکی از دوستان را که می‌کشیدم، اسپری کوچکی را که در جیبشان بود روی سر و صورت من پاشیدند. فقط می‌دانم که پس از ۷ یا ۸ دقیقه ما در محله دیگری آمده بودیم، نزدیک همان خیابان سفری، مردم مرا کشیده بودند توی خانه‌ای تا به من کمک کنند. از همان مسیر آمده بودند توی خیابان سفری. مسیر بین سفری و میدان آزادی با شعار "محمود صالحی آزاد باید گردد"، "زندان سیاسی آزاد باید گردد" را آمدند و یگان ویژه آمده و کلا همه را متفرق کرد. تا این لحظه که من با شما حرف می‌زنم (ساعت ۱۴ به وقت آلمان) در نقاط حساس شهر سنندج نیروهای امنیتی ایستاده‌اند و هر گونه تجمع بشود را متفرق می‌کنند.

آقای سهرابی بسیار سپاسگزارم از وقتی که در اختیار ما قرار دادید. چیز خاص دیگری هست که بخواهید بگویید؟

روز جهانی کارگر در سراسر دنیا تبدیل به سنت طبقاتی شده است. در این روز کارگران راحت به میادین و شهرها و خیابانها می‌آیند، از مراکز کارگری می‌آیند و تظاهرات می‌کنند و پرچم طبقاتی خود را برای بیان خواستشان بلند می‌کنند و پلیس از آنها حمایت هم می‌کند. متأسفانه در ایران بخاطر برگزاری چنین روزی که حتی

در خود قانون کار هم به اسم تعطیلی آمده، نمی‌گذارند ما چنین مراسمی را برگزار کنیم. من از فعالین و محافل کارگری خارج از ایران می‌خواهم که این را انعکاس خبری بدهند که چرا طبقه کارگر در ایران نمی‌تواند و اجازه نمی‌دهند بعد از ۳۶۵ روز کار کردن پشت دستگاههای تولیدی، این روز را آن طور که خود می‌خواهد برگزار کند. از محافل کارگری و سازمانهای حقوق بشر تقاضا دارم که به این مسئله انعکاس خبری بدهند که آیا طبقه کارگر در ایران حق ندارد یک روز را در سال داشته باشد و بتواند مطالبات خودش را در حالتی آرام، نه به صورت اغتشاش بیان کند. اینها که می‌آیند، وادار می‌کنند که به اغتشاش کشیده بشود. ما تظاهراتی کاملاً آرام داشتیم و تقاضا هم از ایشان کردیم. اما آنها به ما اجازه ندادند. این حق طبیعی هر کارگری است که بتواند روز خودش را به هر طریقی که می‌خواهد برگزار کند، ولی متأسفانه این روز هنوز برای ما قابل اجرا نیست و برگزارکنندگان این مراسم با تهدید و زندان و اخراج و این مسائل روبرو می‌شوند که نمونه بارز آن آقای محمود صالحی است که به ایشان به خاطر مراسم سال ۱۳۸۳ یک سال حکم داده‌اند.

مصاحبه‌گر: کیواندخت قهاری

۱۳۸۶/۲/۱۱